

Sygn. akt IV KK 304/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2021 r.,

sprawy **P. T.**

skazanego za czyny z art. 200 § 1 k.k. i art. 199 § 1 i 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszym zarzucie kasacji (lit. a) wskazano na uchybienie przez Sąd Odwoławczy art. 433§1 i 2 k.p.k. oraz art. 457§3 k.p.k. poprzez brak rozpoznania zarzutu apelacji dotyczącego dokonania przez Sąd I instancji selektywnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, oparcie rozstrzygnięcia na dowodach obciążających oskarżonego, z pominięciem dowodów i okoliczności przemawiających na jego korzyść, polegającym na nieustosunkowaniu się do

podjętych przez obronę prób wykazania braku czasowej, fizycznej możliwości dokonania czynów na obozie w G. w kontekście organizacji poszczególnych etapów dnia.

Analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że nie odniósł się on do powyższego zarzutu w sposób indywidualny, niemniej jednak wskazał on okoliczności, dla których uznał poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne za prawidłowe, w tym zwrócił uwagę, że skazany przebywał z małoletnimi w zamkniętym pokoju od około godziny 21:30 do czasu przyjazdu jego żony, co miało miejsce między godziną 22:00, a godziną 22:10. W związku z powyższym twierdzenia obrony, jakoby brak było czasowej, czy fizycznej, możliwości dopuszczenia się przez skazanego przypisanych mu czynów, są bezpodstawne.

Co więcej, skazany w złożonych wyjaśnieniach nie wykluczył, że do zdarzeń opisywanych przez E. W. doszło. Sąd Odwoławczy dokonał rzeczowej analizy wyjaśnień złożonych przez P. T. w tym zakresie. Powiązanie ich z uznanymi za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonej nie daje podstaw do założeń, że brak było warunków do dokonania przez skazanego przypisanych mu czynów.

Zarzuty sformułowane w lit. b i c kasacji dotyczą naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 433§1 i 2 k.p.k. oraz art. 457§3 k.p.k. poprzez błędne zinterpretowanie celu dopuszczenia dowodów z zeznań świadków N. K., A. L., P. B. i J. G. oraz nienależyte rozważenie zarzutów apelacji i brak podania w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd nie uznał za zasadny zarzutu apelacji dotyczącego niezasadnego oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku o przesłuchanie małoletnich J. W. i J. M., którzy w czasie zdarzenia przebywali w pokoju razem z P. T., E. W. i A. M..

Uznać jednak należy, że motywy, dla których Sąd nie uznał powyższych zarzutów apelacyjnych za zasadne są jasne i dotyczą sedna poruszanej problematyki.

Otóż Sąd Odwoławczy słusznie wskazał, że osoby wymienione we wniosku dowodowym obrony nie miały wiedzy na temat wydarzeń rozgrywających się w, jak ustalono, zamkniętym pokoju, w którym przebywał skazany z małoletnimi, co mogłoby przełożyć się na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych w tym

zakresie. Jeżeli chodzi o N. K., A. L., P. B. i J. G. osoby te miały, zgodnie z wnioskiem obrony, pomóc ustalić szereg pobocznych okoliczności, takich jak dokładny czas udania się na spoczynek, zachowania uczestników obozu sportowego w porze nocnej, itp. Przesłuchanie ww. osób na powyższe okoliczności, w świetle wskazanych wyżej, uznanych za wiarygodne wyjaśnień skazanego, depozycji E. W., czy świadka A. T., która zeznała, że w momencie jej przyjazdu na miejsce korytarze były puste, wszyscy spali i musiała się upewniać, w którym pokoju śpi jej mąż (co znaczyłoby, że nie zostawił on uchylonych drzwi, jak miał to w zwyczaju), jak słusznie wskazał Sąd Odwoławczy, nie znalazłoby uzasadnienia. Odnosnie zaś J. W. i J. M., Sąd nie poprzestał na argumente, że świadkowie ci spali, ale wskazał także na istotną przyczynę nieprzydatności tych dowodów, a mianowicie korelację pomiędzy wiekiem świadków w chwili zdarzenia a upływem długiego czasu od wydarzeń w G.

Zarzut sformułowany w lit. d kasacji również jest bezzasadny.

Na wstępie wskazać trzeba, że jedynie w apelacji wywiedzionej przez adw. J. P. wskazano szerzej na okoliczność pojawienia się, od momentu wydania opinii biegłego, nowego materiału dowodowego. obrońca ten zwrócił uwagę na zeznania świadków wskazujące na szczególną zażyłość pokrzywdzonej z P. T., „fantazjowanie” E. W. czy okoliczność zapoznawania jej z tematyką „złego dotyku”.

Podnieść jednak należy, że biegły B. L. wydał dwie opinie uzupełniające – jedną pisemną, drugą ustną w toku rozprawy w dniu 11 lutego 2020r. i odniósł się w do wszystkich wskazanych przez obrońcę okoliczności (k. 376- 381, 874, 875v), czyniąc to w sposób wyczerpujący i logiczny. Obrona nie podnosiła zaś dalszych zastrzeżeń, które wymagałyby wydania kolejnej opinii uzupełniającej przez biegłego, a do których biegły by się nie odniósł.

Zarzuty z lit. e i f nie stanowią zarzutów o charakterze kasacyjnym. W założeniu skierowane są one do Sądu Odwoławczego, podczas gdy Sąd ten nie dokonywał oceny opinii biegłego. Analizy opinii biegłego B. L., jako jednego z dowodów zgromadzonych w sprawie, dokonywał Sąd rozpoznający sprawę w I instancji. Sąd Odwoławczy jedynie oceniał prawidłowość tej oceny. W tym zakresie zaś obrona nie podniosła zarzutu z art. 433§2 k.p.k.

W postępowaniu odwoławczym nie złożono wniosków dowodowych w powyższym zakresie, jak również nie wniesiono o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka P. W. na okoliczność przebywania w hotelu dla naturystów. Uznać tym samym należy, że Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć przepisów prawa procesowych wskazanych w omawianych zarzutach, tym bardziej, że w uzasadnieniu kasacji nie rozwinęto, w jaki sposób Sąd Okręgowy miałby to uczynić.

Stanowisko Sądu Odwoławczego w kwestii poddania skazanego badaniu wariografem jest prawidłowe (zarzut z lit. g kasacja). Dodać w tym zakresie jedynie wypada, że badania to w polskiej procedurze karnej ma charakter wyłącznie eliminacyjny. Stosownie do treści art. 192a k.p.k. środki techniczne mające na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu można zastosować jedynie w celu ograniczenia kręgu osób podejrzanych lub ustalenia wartości dowodowej ujawnionych śladów (kryminalistycznych). Przy czym nie ulega wątpliwości, że skazany będzie prezentował stosunek emocjonalny do niniejszej sprawy.

Z kolei argumentację obrony odnoszącą się do zarzutu z lit. h kasacji należy uznać za czysto polemiczną. Sąd Odwoławczy szeroko omówił poruszoną w nim problematykę na str. 4-5 uzasadnienia. Nie tylko odwołał się on do opinii biegłego oraz opinii prywatnej, ale zasadnie wskazał, że o prawdomówności E. W. pośrednio świadczyły także okoliczności związane z ujawnieniem czynu popełnionego przez skazanego, jak też wiek pokrzywdzonej, która w czasie czynu i w momencie jego ujawnienia miała zaledwie 9 lat. Sąd skorelował ze sobą także zeznania pokrzywdzonej i A. M., zwracając uwagę na wydaną w sprawie opinię biegłego B. L. odnośnie małoletniego świadka.

Oceny dokonane przez Sądy orzekające w sprawie w odniesieniu do zeznań A. M. należy podzielić – obrona nie wykazała, by w tym zakresie Sądy dokonały oceny depozycji tego świadka sprzecznie z wymogami wynikającymi z art. 7 k.p.k.

Na zakończenie wskazać wypada, że stosownie do treści art. 537a k.p.k. wyroku sądu odwoławczego nie można uchylić z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457§3 k.p.k. A zatem nawet, gdyby uznać, że Sąd Okręgowy winien w sposób bardziej szczegółowy odnieść się

do niektórych wątków poruszonych przez obronę w treści apelacji, nie mogłoby to skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

W przedmiotowej sprawie nie można też przyznać racji autorowi kasacji, że Sąd Odwoławczy naruszył art. 433§2 k.p.k. Sąd ten dokonał wnikliwej kontroli odwoławczej pod względem wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacjach obrońców, a swoje spostrzeżenia należycie i w sposób logiczny uargumentował.

Konkludując, skarżący nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.